

Ayka

Títol original: *My Little One* **Direcció:** Sergei Dvortsevoy **Guió:** Sergei Dvortsevoy, Gennadi Ostrovsky **Països:** Rússia, Alemanya, Polònia, Kazakhstan, Xina **Durada:** 100 min **Any:** 2018 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Samal Yeslyamova **Fotografia:** Jolanta Dylewska **Distribuïdora:** Paco Poch Cinema **Estrena a Espanya:** 10/07/2020

No recomanada per a menors de 12 anys

Versió original subtitulada en castellà

SINOPSI

L'Ayka acaba de donar a llum, però no es pot permetre tenir un fill. És il·legal a Moscou, no té feina i ha de pagar massa deutes. No té ni tan sols un lloc on dormir. I no obstant això, la naturalesa ho posa tot en ordre. Després de donar a llum el seu fill, el deixa a l'hospital. No obstant això, un temps després, el seu instint maternal la porta a intents desesperats de trobar el nen abandonat. (Filmaffinity.com)

CRÍTICA

2018.05.18 – CANES 2018: El kazakh Sergey Dvortsevoy ens fa viure juntament amb una mare kirguís sense papers a Rússia una experiència física extenuant

El cineasta kazakh **Sergey Dvortsevoy** torna al Festival de Canes, aquest cop en la competició oficial, deu anys després de guanyar el premi d'Un Certain Regard amb el seu primer llargmetratge de ficció, *Tulpan*. I ho fa amb **Ayka**, una experiència esgotadora, dolorosa i sense compromisos que es viu a flor de pell. El recorregut, incòmode i febril, que duem a terme al llarg del metratge és el d'una jove kirguís, immigrant clandestina a Rússia, que abandona a l'hospital el nadó que acaba de donar a llum i comença des de llavors una fugida cap endavant tant per escapar de la seva maternitat com per trobar els diners que ha manllevat a uns mafiosos despietats en el seu desig d'entrar a Rússia.

Mentre l'Ayka (**Samal Yeslyamova** ofereix una interpretació molt valenta) busca feina desesperadament, suplicant i mostrant-se disposada a acceptar qualsevol cosa d'una societat que no vol donar-li cap facilitat perquè es quedi, la càmera no abandona en cap moment el seu cos adolorit, constantment suat tot i el fred punyent, amb la mateixa insistència amb què acompanya tota la pel·lícula el timbre intempestiu del seu telèfon, tot a favor del clima d'agressió i el sentiment d'urgència en què se submergeix el relat.

L'entorn sonor és, d'altra banda, cabdal aquí: accentua la desagradable sensació de promiscuïtat no desitjada que es desprèn de la pel·lícula, contribueix a una retòrica de la repugnància associada al cos que resulta omnipresent (diversos plors estridents de nens de pit, lladrucs ensordidors, deglució, soroll de carn tova, cadàvers de pollastres que cal plomar i rentar, dolls espessos de llet materna inútil, nafres de gossos els amos dels quals porten al veterinari en què l'Ayka aconsegueix a la força una feina de substitució...) i connecta amb la idea del rebuig del cos estrany, o de l'òrgan, que correspon tant a la situació de la protagonista a Rússia com a la de l'infant que no vol.

Bénédicte Prot – Cineuropa.org